

Η ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΛΟΜΑ ΦΥΓΗ ΤΟΥ ΛΩΤ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ.

ΗΛΘΟΝ δὲ οἱ δύο ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἐσπέρας· Λώτ δὲ ἐκάθητο παρὰ τὴν πύλην Σοδόμων. Ἰδὼν δὲ Λώτ, εξανέστη εἰς συνάντησιν αὐτοῖς, καὶ προσεκύνησε τῷ προσώπῳ ἐπὶ τὴν γῆν, ἢ εἶπεν, Ἰδού, Κύριοι, ἐκκλίνατε εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατὸς ὑμῶν, καὶ καταλύσατε, καὶ νίψασθε τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ δρῦσαντες ἀπελεύσεσθε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν. Καὶ εἶπαν, Οὐχὶ, ἀλλὰ ἐν τῇ πλατείᾳ καταλύσουμεν. Καὶ κατεβιάσατο αὐτὸς, καὶ ἐξέκλιναν πρὸς αὐτὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς πότον, καὶ ἀζύμους ἐπεφεύγεις, καὶ ἔφαγον.

Ἡνίκα δὲ ὅρθρος ἐγένετο, ἐσπέδαζον οἱ ἄγγελοι τὸν Λώτ, λέγοντες, Ἀναστάς, λάβε τὴν γυναικά σοι ἢ τὰς δύο θυγατέρας σοι, ἃς ἔχεις, καὶ ἔξελθε, ἵνα μὴ ἢ σὺ συναπόλητας ἀνομίας τῆς πόλεως. Καὶ ἐταράχθησαν. Καὶ ἐκράτησαν οἱ ἄγγελοι τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς χειρὸς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν χειρῶν τῶν δύο θυγατέρων αὐτοῦ, ἐν τῷ φείσασθαι Κύριον αὐτοῦ. Καὶ ἐγένετο, ἥνικα ἐξῆγαγον αὐτοὺς ἔξω, καὶ εἶπαν, Σῶζων σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν· μὴ περιβλέψῃς εἰς τὰ ὅπιστα, μὴ δὲ στῆς ἐν πάσῃ τῇ περιχώρᾳ· εἰς τὸ δόρος σῶζου, μὴ ποτε συμπαραληφθῆς. Εἶπε δὲ Λώτ πρὸς αὐτοὺς, Δέομαι, Κύριε, ἐπειδὴ εἴρην ὁ παῖς σου ἔλεος ἐναντίον σου, καὶ ἐμεγάλυνας τὴν δικαιοσύνην σου, ὃ ποιεῖς ἐπ' ἐμὲ τοῦ ζῆν τὴν ψυχήν μου· ἐγὼ δὲ οὐ δυνήσομαι διασωθῆναι εἰς τὸ δόρος· μὴ ποτε καταλάβῃ με τὰ πακά, ἢ ἀποθάνω· ίδούν πόλις αὗτη ἐγγὺς τοῦ καταφυγεῖν με ἔκει, ἡ ἐστι μικρά· καὶ ἔκει διασωθῆσομαι· οὐ μικρά ἐστι;

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ.

ΗΛΘΑΝ δὲ οἱ δύο ἄγγελοι εἰς τὰ Σόδομα τὸ ἐσπέρας· ἢ ὁ Λώτ ἐκάθητο εἰς τὴν πύλην τῶν Σοδόμων· καὶ καθὼς ἴδεν αὐτοὺς ὁ Λώτ, ἐσηκώθη διὰ νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ, καὶ ἐπροσκύνησε μὲ τὸ πρόσωπον ἐως τὴν γῆν. Καὶ εἶπεν, Ἰδού, Κύριοι μου, ἔλθετε, παρακαλῶ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δούλου σας, ἢ διανυκτερεύετε, ἢ πλύνετε τοὺς πόδας σας, καὶ τὸ πρωῒ, ἀφοῦ σηκωθῆτε, θέλετε ὑπέργειν εἰς τὸν δρόμον σας. Καὶ εἶπαν, "Οὐχὶ, ἀλλὰ θέλομεν διανυκτερεύσειν εἰς τὴν πλατεῖαν. Αὐτὸς διώσει τοὺς ἐβίασε πολὺ· ἢ αὐτὸι ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν, ἢ ἐμβῆκαν εἰς τὴν οἰκίαν τα-

καὶ ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς συμπόσιον, καὶ ἐψησεν ἀξυμα, καὶ ἔφαγαν.

Καὶ ὅτε ἔγινεν αὐγὴ, ἐβίαζαν οἱ ἄγγελοι τὸν Λώτ, λέγοντες, Σήκω, λάβε τὴν γυναικά σου, ἢ τὰς δύο σου θυγατέρας, αἱ δόποιαι εὐρίσκονται ἐδῶ, διὰ νὰ μὴ συναπολεσθῆσι καὶ σὺ εἰς τὴν ἀνομίαν τῆς πόλεως. Καὶ ἐπειδὴ ἀργοποροῦσσεν, οἱ ἄνδρες τοῦ ἐπίασαν τὴν χεῖρα, καὶ τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς του, καὶ τὰς χεῖρας τῶν δύο θυγατέρων αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὸν εὐσπλαγχνίσθη ὁ Κύριος, καὶ ἔκβαλαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐφεραν ἔξω τῆς πόλεως. Καὶ ὅτε ἔκβαλαν αὐτοὺς ἔξω, ὁ Κύριος εἶπε, Τάχυνε διὰ τὴν ζωὴν σου, μὴ κυττάξῃς ὅπισθ σου, καὶ μὴ σταθῆσι καθ' ὅλην τὴν περιχώρων· σπεῦσε εἰς τὸ δόρος, διὰ νὰ μὴ χαθῆσης. Καὶ εἶπεν ὁ Λώτ πρὸς αὐτοὺς, "Οὐχὶ, παρακαλῶ, Κύριε· ίδούν τώρα ὁ δούλος σου εὐρῆκε χάριν ἐμπροσθέν σου, καὶ ἐμεγάλυνες τὸ ἔλεος σου, τὸ δόπιον ἔκαμες πρὸς ἐμὲ, φυλάττων τὴν ζωὴν μας· ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω δυνηθῆναι νὰ καταφύγω εἰς τὸ

καὶ ζήσεται ἡ ψυχὴ μου ἐντεκέν σου. Καὶ εἶπεν
αὐτῷ, Ἰδοὺ ἐθαύμασά σου τὸ πρόσωπον καὶ
ἐπὶ τῷ φραγμῷ τούτῳ, τοῦ μη καταστρέψαι τὴν
πόλιν, περὶ ὃς ἐλάλησας. Σπεύσον οὖν τοῦ
σωθῆναι ἐκεῖ· οὐ γάρ δυνήσουσαι ποιῆσαι πράγ-
μα, ἔως τοῦ ἐλθεῖν σε ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο ἐκάλεσε
τὸ ὄνουας τῆς πόλεως ἐκείνης, Σιγγὼ. Οἱ δῆλοι
ἔξι γῆρατες ἦσαν τοῦτοι, καὶ τὸν αὐτὸν οὐδὲν
εἶπον. Καὶ Κίνοις ἐβρέξεν ἐπὶ Σόδομα καὶ
Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ παγὰ Κινίβ εἰς οὐρανού
καὶ κατεπήργεψε τὰς πόλεις ταῦτας, καὶ πᾶσιν
τὴν περίχωρον, καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας
ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ τὰ ἀνατέλλοντα εἰς τῆς γῆς.
Καὶ ἐπέβλεψεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἰς τὰ ὅπιστα, καὶ
ἐγένετο στήλη ἀλός.

ΠΕΡΙ ΝΟΟΣ.—Τίποτε δὲν ύπαρχει καλήτερα μοιχασμένον ἀπὸ τὸν νῦν· διότι καθένας νομίζει ὅτι ἔχει τόπον πολὺν, ὥστε ό, οἱ πλέον δυσάρεσοι εἰς τὰλλα δὲν θυνειθίζουν γὰ τὸ επιτυμῶν πεγισότερον ἀπ' ὅσον ἔχουν· εἰς τὸ όποιον δὲν εἶναι πιθανὸν ὅλοι ν' ἀπατῶνται· ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον μαρτυρεῖ, ὅτι η δύναμις τοῦ κρίνειν δύθως καὶ διαγνώσκειν τὸ ἀληθές ἀπὸ τὸ πευθές, ἢτις εἶναι κινήσις τὸ δύναμαζόμενον νοῦς η δύθως λόγος, εἶναι φυσικά ἵση εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ οὗτο διαφέρουμεν οἱ ἄνθρωποι κατατὰς γνώμας, ὅχι διότι εἰμεθα ἀλλοι ἀλλων λογικωτεροι, ἀλλὰ μόνον διότι, διαφόρως θεωροῦντες τὰ αὐτὰ πράγματα, καταντῶμεν εἰς ἀνόμοια συμπεράσματα. Τῷοντι, δὲν φθάνει νὰ ἔχῃ τις νοῦν καλὸν, ἀλλὰ τὸ κύριον εἶναι νὰ τὸν μεταχειρίζεται καλά. Αἱ μεγαλήτεραι ψυχαὶ εἶναι ἐπιδεκταὶ μεγίστων κακῶν, καθὼς ζ μεγίστων ἀρετῶν· καὶ οἱ βραδύτατα βαδίζοντες ἐμποροῦν νὰ προχωρήσωσι πολὺ πειθούτερον, ἀν ἀκολουθῶσι πάντοτε τὴν εὐθείαν ὅδον, παρὰ τοὺς τρέχοντας μὲν, ἀλλ᾽ ἐπτοπομένους ἀπ' αὐτήν.

Ο ΆΡΑΦ μεταχειρίζεται τὸν ἵππον αὐτοῦ
ώς σύντροφον. Εἰς μίαν σκηνὴν συγκατοικοῦν
εἰσινταὶ δὲ κύνοις, η γυνὴ, καὶ τὰ τέκνα του,
καὶ ἡ φοράς καὶ τὸ πωλάριόν της· πολλάκις
βλέπει τις τὰ μικρὰ παιδία νὰ ἀναβαίνωσιν
ἄφοβῶς επάνω τοῖς τὰ ἥμερα ταῦτα ξῶα, καὶ νὰ
τὰ χαδεύωσιν ότι νὰ σιψπαιζωσιν ἀβλαβῶς. 'Ο
Ἄραφ οὐδέποτε δέρνει τὸν ἵππον του, ἀλλὰ τὸν
ὅμιλον, καὶ φαίνεται νὰ ἔχῃ μετ' αὐτοῦ φίλητὴν
συναναστροφήν· εἴκ τοῦ ἄλλου μέφους, δὲ πιστός
οὗτος· ὑπῆρετής δείχνει πρὸς τὸν κύνιον αὐτοῖς
ἴσηη ἀγάπην, ότι εἶναι δὲ τόπον εὐάγγως; Ωδὲτε
προθύμως στέκεται εἰς τὸ μέπον τοῦ ταχυτάτω
δροῦμου, εὐθὺς ἀφοῦ τὸν προστάξῃ δὲ κύνος τε.

δρος, μήπως μὲ πυρφθάση τὸ κακὸν, ἢ ἀποθάνω.
· Ιδοὺ, παρακαλῶ, η̄ πόλις αὐτῇ εἶναι πλησίον,
διὰ νὰ καταψύγω εἰς· καὶ εἶναι μικρά· καὶ εἴτε,
λαφακαλῶ, να ψιλαχθῶ· δὲν εἶναι μικρά; καὶ η̄
ζωὴ μὲ θέλη οὐθῆν. Καὶ ὁ Κύνος ἐπεν εἰς
αὐτὸν, ·Ιδοὺ, σέ δεξουμαὶ ἢ εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα,
ἢ μὴ καταστέψω τὴν πόλιν, περὶ τῆς ὅποιας
ιλάληησε. Ταχὺτε λοιπὸν, κατάφυγε εκεῖ, διότι
δὲν θέλω εμπορεύειν νὰ κάμω τίποτε, ἔως νὰ
φθάσῃς εκεῖ· διὰ τοῦτο ὡρόμασε τὴν πόλιν εκείνην
Σιγῳ. ·Οἱ λιος εἶχεν ἀνατείλειν ἐπάνω εἰς τὴν
γῆν, ὅτε ὁ Λωτ εμβῆκεν εἰς τὴν Σιγῳ. Καὶ ὁ
Κύνος ἔβρεξεν ἐπάνω εἰς τὰ Σόδομα ἢ Γόμορρα
θιερίον καὶ πέντε παγά Κινθία ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
καὶ εξωλόθρευσε τὰς πόλεις ταῦτας, καὶ δλα τὰ
περίχωρα, καὶ δλους τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων,
ἢ τὰ φυτὰ τῆς γῆς. ·Η δὲ γυνὴ αὐτοῦ ἐκύπταξεν
ὑπίσω, καὶ ἔγινε στήλη ἀλατος.

BIA Σ .

Ο Βίας, εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος,
ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἡράκλειην, ἐκ πατρὸς τόνομα
Τευτάου. Ὁ χρόνος τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ
θανάτου αὐτοῦ δὲν γνωρίζεται ἀκριβῶς· ἀλλὰ
φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον (ἀ. 170) ὅτι ἔγι
περὶ τὸν καιρὸν, ὅτε πρῶτον ἐγνώσθησαν οἱ Ηέρ-
σαι τὴν Ἰωνίαν, επὶ Κύρου, π. Χ. 544—539.
Τὰ περὶ αὐτοῦ ἴστοροι οὐκέτι εἴναι διγνώστατα,
ἀλλὰ μεταξὺ των ὑπαρχεῖ τὸ ἐπόμενον— Ἀγο-
ράσσας εὐγενεῖς τινάς Μεσσηνίας κόρας, αἵτινες
εἶχαν αἰχμαλωτισθῆναι, τὰς ἀνέθεψεν ὡς τὰ ἱσαν
ἴδιαι του θυγατέρες, τας ἐποικιοις, καὶ τας
εστείλεν εἰς τὴν πατρίδα των, χωρὶς λύτρου,
πρὸς τους ιδίους αὐτῶν γονεῖς. Μετ' ὀλίγον,
ὅτε ἀλιτεῖς τινές, Ἀθηναῖοι ἢ Μιλήσιοι, επισκοπήν
εἰς τὰ δίκτυνα των τρίποδα, φέροντα ἐπιχριστήν
· Τῷ σοφῷ, ἐφαγήσαν αἱ γεννιδες αὐταὶ, ἢ δ
πατέρο των, καὶ, διηγηθεῖσαι τὴν πρᾶξιν τοῦ
Βιαντοῦ, κατωρθωσαν νὰ δοθῇ ὁ τρίποντος εἰς
τὸν ιδιον αὐτῶν ἐνεργετήρ. Ὁ Βίας εστείλε τὸν
τρίποδα εἰς τὸν εἰν Αἰλιοῖς Ἀπόλλωνα, υποδη-
λῶν ὅτι δὲ τίτλος τοῦ σοφῶν ἀγέκει εἰς μόνον τὸν
Θεόν, ἥ, κατ' ἄλλους, τὸν ἀφιέωσεν εἰς τὸν Θη-
βαῖον Ἡρακλέα. Ἀλλὰ τὴν ἴστορίαν ταῦτην
τοῦ τρίποδος διηγοῦνται ποικιλοτρόπως· ὅθεν
εὐλόγως εἰκάζεται ὅτι δὲν εἴναι παντα ἐνφερ-
τηρόμηνα, διὰ νὰ εἰη γῆρας τάχας πόθεν ἐλαβεν

ἀρχὴν ὁ τῶν Ἐπτά Σοφῶν τίτλος.
Λέγεται ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι, ὃποτε εἰσέβαλλεν εἰς
τὴν Ἰωνίαν οἱ Ηρεύσαι, ὁ Βίας ἐσυμβούλευσε
γενικὴν μετοικεστάν εἰς τὴν Σαρδὼ. Μεν εἰσή-
κουν οὐθῇ διωρχεῖ η συμβουλή, ότι ὁ Βίας ἐτελείνησε
τὴν ζωὴν εἰς τὴν ιδίαν του πατριδα. Ἐκ τῶν